

LA TUIES

—Mireu que és beneït el meu promès. M'envia aquest llibre i després em diu que surt de viatge per vuit dies. Ja comprendrà vostès que abans d'anar-se'n, valia la pena de què es recordés de què el meu xofer és molt simpàtic!

DIARIO SEMANAL, PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
ISALE HOYI

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

RUFASTA SIENTE UN ARRANQUE DE PASION Y DE FIEREZA Y SE VA A PARIS DE FRANCIA PARA VER SI LE HACE PIEZA.

Naípe que a corre cocida nos ha mandado nuestro activo y celoso Director Don Eleuterio Rufasta por mediación de una vecina suya que es llevadora a ratos perdidos y se dice Eufrasia. Disimulen las bofias, que así rabiara "La Vanguardia" y se creará que es de veras que Rufasta se ha ido a la tierra de Painlevé.

Martes. — Ya no hay clases, que decía yo cuando hacía campana en el Instituto. Aquí yo no he de ser menos que Pujol, del "A B C". ¡Quiero ser corresponsal como cale, vátua nada mundo! Voy a dejar estas mandangas de la pantalla y renunciando de momento a hacerle la competencia a Charlot, cojo un barco y me voy a París, a ver como se acaba eso de la leva del capital y del nuevo Gobierno. Mandadme pañas y decidme si es verdad que Romanones, que es más sudado que un calcetín, se adhirió a la fiesta del ahorro.

Miércoles. — Despacito, despacito, ya hemos pasado delante de Mataró. Dice que es la tierra que más le gusta a las chicas ansiosas, porque "tot són caps grossos". Ahora que me acuerdo: ¿Sabéis en qué se parece Zamora, el gran portero, a la Biblia? No me diréis que este es viejo. Pues en que para-bola por aquí, para-bola por allá...

Jueves. — Hace un vendaval que el barco va de

corcuello como si fuera un remolque del tranvía de Horta. He cambiado la peseta y ¡claro! este viajecito me va a acabar los cuartos, porque se me ha quitado un peso de encima y los trances que paso són reales y duros... Os lo digo para que veáis que soy franco y que como yo, entran pocos en libra. Y eso que no marco más que los principales episodios de esta odisea... Otro pulsaría la lira de su inspiración con tan fausto motivo, pero como la lira baja y no es cosa de que os diga que soy digno de que me pongan una corona en premio a mis sufrimientos...

Viernes. — Hoy, de buena mañana, me rascaba el cogote cuando un marino, que tenía una cara de tres dioses, entró todo esverado: "¡Musiú, musió! — me dijo — ¡Fichez le camp tout de suite, autrement nous allons chez Pistrass!" "¿Qué dices, borrango" — hice yo — "Que vamos a naufragar?" Yo que me baño, me afeito, me hago la manicura, me hago la... pascua, me doy una loción de colonia, me visto, y, ¡al agua, patos! El barco se va en orris como "La Tribuna". ¡No nos privamos de nada!

Sábado. — Ya somos naufragos. ¡Hoy que es día de cobro! Hay días que uno no está de potra. Nadando, nadando, llegamos a una isla desierta que hace de aquello más gozo. Parece la montaña de Montserrat del Parque de Barcelona. Un inglés, que naufragó hace tiempo

y parece una cabra triste, nos recibe... Dice que si tenemos paciencia, ya vendrá algún barco a recoger-nos. Nos lleva a su cabaña y nos ofrece rostbiff con patatas. Yo, por no ser menos, le ofrezco mi casa (Tantarantana, 369, portería, hay ascensor). Como no se da por satisfecho, le digo un chiste: ¿Por qué los carpinteros han de ir siempre bien abrigados? No lo encierta. Porque les puede costipar el aire de la sierra. Me dijo "Sómines" y "Taul", en inglés. En vista de ello, le dije otro: "En qué se assembla el Rech al cuerpo de un servidor? Pues en que el Rech tiene l'Hostal, y el cuerpo humano de un servidor de ustedes tiene l'os tal, l'os cual.."

Domingo. — He salido por la isla desierta a dar una vuelta para ver si encontraba alguna criada de servicio, y que si quieres. Estaba todo más vacío que la cabeza de Cullaré. Para distraerme, me puse a leer un número de "La Zapatería ilustrada", que salvé providencialmente del naufragio. ¿A que no encertáis cual es el oficio más antipático? El de afilador. Así que empieza la faena, ya echa chispas.

Lunes. — ¡He hecho el gran descubrimiento! ¡En la isla desierta hay otro inglés! ¡Palabra! Yo, de primer entuvió, me creí que era uno que le debo siete nabos desde la Solidaridad, pero, no. Es un inglés de debueno. Me dijo que la pasaba muy negra y que no se hablaba con el de la cara de café porque no le había sido presentado... ¡Os digo que estos ingleses són más extraños que el peñón de la calle de Provenza. Mandad por estos barrios a Tressols, a ver si me des-

cube, porque sinó estoy estoy hecho un Robinsón. ¡Ay de mi, que no podré ver acabar las obras de la plaza de Cataluña!

Rufasta

náufrago nuevo de trinca

.....

CADA COSA EN SU LUGAR O AQUI NO ESTAMOS POR BROQUES

Nos han visitado dos dignos caballeros a pedirnos explicaciones en nombre de don Emeterio Lluquets, porque dice que el otro día le injuriamos.

La buena verdad es que el otro día, que por cierto, había llovido, estábamos en el Bar Rizal (¿qué cosa más propia que el Bar Rizal cuando ha llovido?) y le vímos pasar. Uno que tomaba una copita del Vermut Dropo, al ver que le saludábamos, nos preguntó quién era. Nosotros, con aquella ecuanimidad, contestamos al que hacía el "Dropo": "Un fabricante que tiene mucha pasta. — ¿Qué hace? — Roba." Aclarado que este señor tiene una fábrica de paños, nos parece que sólo la mala intención, que no puede sospecharse en nosotros, etc., etc., etc. ¿Está claro? Pues, abur, y ponerse todos tranquilos.

.....

LOS CANARIOS, TRINAN

Dicen de Las Palmas que la población está muy excitada, porque un periódico de aquella población dijo que Fleta cantaba como un jilguero. Los canarios, disgustados por la comparación, están que trinan.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOS

Un convidat

EN un vagó de tercera, dos infeliços captaires, que no tenien un cèntim, van pujar creient que el revisor ja havia passat. Però s'equivocaven. Deu minuts més tard, compareix el senyor de la gorreta.

—Soc un pobre...—diu el primer—. Demà es casa la meva filla, que viu a Barcelona... Jo no tinc diners per pagar-me el viatge...

El revisor és bon xicot. Allò l'entendreu. Va per demanar-li el bitllet a l'altre company i sent que aquest lidiu:

—Jo tampoc tinc bitllet. El senyor m'ha convidat a casament...

El contracte meravellós

SON les dues de la matinada. Al "Lunch Bar", lloc de refugi de lo més escollit dels noctàmbuls intel·lectuals, hi ha una penya formada per còmics, autors i periodistes. L'un parla malament de l'"Amichatis", l'altre diu que En Pirandello

és un neula, i un tercer sosté lo més seriosament del món, que, l'Henry Bataille és una petita cafetera.

Entra, en aquestes, un còmic bastant dolent, però que gasta més pretensions que si fos en Borràs (E.)

—Nois! — exclama amb èmfasi —. Tinc un contracte espatarrant per Madrid! Seixanta funcions, viatges pagats en primera i... quan dirieu de sou?

Un periodista que gasta ulleres i fuma egipcis, engega ràpid:

—La meitat!

Remei miraculós

EL senyor B.rtr.nd té un nen de sis anys que és una veritable monada. Desgraciadament, té un gros defecte: parla un xic tartamut.

Per corretgir-lo, el metge va proposar una terapèutica especial: canvi d'aires, vida de camp, familiaritat amb altres nens de la seva edat, que li farien canviar la seva defectuosa manera de parlar...

En efecte, mig any després, el nen tornava, completament corretgit, del poble on son pare l'havia enviat.

—I què? —li va preguntar un amic—. Ja enraona bé, el seu nen?

—Ell sí — contestà el senyor B.rtr.nd —. Lo greu és que ara, tots els nens del poble, creient que és la moda de Barcelona, parlen tartamut.

4 — LA TUIES.

La florista filòsofa

UN novel·lista amic nostre, cercant arguments, va interpel·lar l'altra nit, la florista d'un dels music-halls més populars de Barcelona.

—Voldria — li va dir — que em contés la seva història...

—Es molt senzilla i li contaré en pocs mots. He sigut jove i maca, els homes m'ho van dir i m'ho vaig creure. Ja pot endevinar tot el restant.

La semblança

A cà la Mamà, una pupila, romàntica com totes les d'aquella casa, però que pertany a la categoria de femelles damunt la pitrera de les quals Sant Josep va passar el ribot, ensenyava no fa gaires nits els retrats dels seus pares...

—Fixa't — deia a un habituat de la casa — tinc les mateixes cames que la meva mama....

I el client, que estava per lo positiu:

—Sí — va respondre —. I el pit de ton pare!

La mare rigorosa

D'aquesta aventura n'és protagonista un amic nostre i certa cupletista de barriada, d'aquelles que no han volgut mai anar a treballar al Paral·lel, que tenen mare legítima i que només fan "bolos" els dissabtes i diumenges.

La xicoteta, per molt bona noia que fos, no podia romandre refractària a les delícies de l'amor. El nostre amic li agradava. Tant, que una tarda, amb pretexte d'anar a càl mestre de música a aprendre repertori nou, sortí sola de casa i se'n anà a trobar el seu enamorat que la va portar en auto al "Xalet" i d'allí al setè cel.

En tornar, ell, que coneixia molt bé la mare de la cupletista, va observar:

—Si ta mare ho arribés a saber! Quin escàndol!

I la noia, amb tota senzillesa:

—No m'hi facis pensar! Almenys em demanaria cinquanta pessetes!

L'hortolà de Sant Boi

—Què et sembla aquest barret, Manel?
—Veuràs, això depèn de la factura.

LA DONA QUE DUBTAVA

TOTS els esforços, tota la diplomàcia, tota la astúcia d'en Fermí, fracassaven davant la fermesa de la senyora Borrell. Ella no volia, per res del món, faltar al marit. Era allò que es diu una dona de principis.

—Però, dona — deia en Fermí —. Si no ho sabrà ningú!

—No hi fa res! Jo sé que és una cosa mal feta i n'hi ha prou que jo sàpiga que he faltat!

Ell, sense perdre les esperances, continuava l'assèdi. L'esperava quan sortia de casa, quan entrava al cine, a cà la modista, a la perruqueria de senyores...

Un diumenge al matí, casualment, la va trobar a la Plassa Real, prenent el sol i fent carícies a un nen molt bufó que estava allà jogant.

—Que li agraden les criatures?—va preguntar-li en Fermí.

—Molt!

—I al seu marit?

—Encara més!

Fou llavors que en Fermí va creure arribat el moment de pronunciar la frase definitiva que havia de decidir el seu triomf:

—Així—va dir—si a vostè i al seu marit li agraden les criatures, què espera per accedir als meus pregs?

L'APRENT DE DETECTIU

A Scotland Yard acabava de rebre's un requeriment perquè la policia cerqués per Londres una noia, els detalls de la qual es donaven, que es deia Ethel i tenia mals antecedents. Havia heretat dues centes mil lliures esterlines d'un ricatxo d'Escòcia i calia trobar-la per fer-n'hi entrega.

Prou la cercaren, però en va. Finalment, un dia es va presentar a Scotland Yark un aprenent de detectiu a veure si li podien encarregar alguna feina.

—Mireu, li van dir, cerqueu aquesta dona. Em penso que, si l'arribeu a trobar, us donaràn propina.

En efecte, al cap de dos dies, l'aprenent de detectiu arribava a Scotland Yark.

—Ja he trobat a l'Ethel! Era a una casota del port. Anava bruta, estripada... Regalava el seu amor a canvi de tres o quatre xelins...

—I on és?

—A casa meva. Ens vam casar ahir... Ja veurà, dues centes mil lliures no són despreciables... I com que ella no en sabia res... L'alegria que tindrà ara, quan jo li digui!

B. Arrot

EL BIBELOT

CERTA dama galant de la "higelife de les hetaires de Barcelona ha anat a fer un llarg viatge amb el seu amant. Res de París, ni Londres ni Berlín. La parella, que disposa de bitllets a grapats, ha anat res menys que al Japó.

La dama ha portat de la terra d'en Sessue Hayakawa una pila de bibelots, entre els que en sobressurt, pel seu realisme gegantí, un fal de seixanta centímetres, esculturat en iveri.

—Es una copia del natural? —li va preguntar, en veure'l, una amiga seva.

—No, respongué la dama. Es una miniatura.

Bar Trinet

EL QUE POT LA PROVIDENCIA

DESPRES de sopar, sens dubte per pair-lo millor, el senyor i la senyora es barallen.

Després de canviar algunes frases groixudes, la senyora comença a representar la clàssica escena dels plors.

—I pensar — exclama — que quan érem promesos deies que era la Providència la que havia fet que ens coneguèssim!

—Si — respon el marit —. Per càstig meu!

A. Ribakar Trons...

—I per què voldries que vingués la moda de les faldilles amples?

—Tu diràs, beneita!

L'ESCANDOL

BONA nit, Ricard.

—Bona nit, Pilar. Com es troba?

—Bé, moltes mercès.

—Li va passar aquella migranya que tenia dies enrera?

—Sí, senyor, gràcies per l'interès...

—I què? Quin dia es decidirà a venir a dormir amb mi?

—A dormir amb vostè? Vostè és boig o el fa, Ricard!

Aquest diàleg es desenrotllava al saló de la senyora Valls, on hi havien uns quaranta invitats a la festa mundana que es donava aque'la nit.

—No ho cregui, Pilar! Precisament perquè no estic boig li faig aquesta pregunta. Durant sis mesos vostè ha acceptat les meves atencions, els meus presents. la meva presència al seu costat... Hi ha hagut moments que li he fet de "botones", portant-li els paquets contenint les seves compres de la tarda... Després d'això, crec tenir diet a preguntar-li, i he volgut fer-ho aquí, davant de testimonis, quan voldrà venir a dormir amb mi...

—Perdoni, Ricard, però mai n'he tingut ganes d'això que vostè em proposa...

—Per darrera vegada, insistí ell, vo! venir a dormir amb mi?

—Es inútil que intenti intimidar-me, Ricard. Les seves amenaces em deixen insensible... Faci, si vostè ho vol així, el seu escàndol idiota... Tot-hom estarà al meu costat i reprovarà la seva conducta...

Ja feia estona que els convidats mormoraven, però ningú no es decidia a intervenir. Per fi, un senyor que duia una levita que s'havia fet fer per presenciar l'arribada de l'Amadeu a Barcelona, s'apropà a en Ricard i li digué:

—Perdoni, jove, però, la seva conducta...

—La meva conducta? Permeti'm un moment que m'expliqui. Però vull que tothom m'escolti, i digui amb imparcialitat, si tinc o no raó. Vegi'n:

"La senyora Marsal és, des de fa mig any, el meu flirt... Però no hi ha hagut res. Absolutament res. Ni un trist petó, que diuen a les novel·les sentimentals. Hem anat plegats als tes elegants, a les funcions del "Roperó", a fer compres per les botigues... Fins un diumenge, l'estiu passat, vam anar als braus... Tothom m'assenyala com l'amant de la senyora Marsal. I ella ho sap. Ella ho sap i no ho desment. Al contrari. Quan li pregunten per mi, respon amb una rialleta equívoca... I jo ara pregunto: Té dret aquesta senyora, que públicament deixa lloc a què tothom cregui en el nostre amistament, a enfadar-se perquè jo li preguntí aquí, en ple saló de festes, quan voldrà venir a dormir amb mi? No sóc jo el que tinc motiu per estar ressentit de que sigui la senyora Marsal la que em llueixi com un amant, sense que jo ho sigui? Perquè els homes, a vegades, també tenim el nostre petit honor..."

Un llarg silenci va seguir a aquell discurs. Ningú no s'atreví, entre l'element masculí, a respondre a en Ricard.

—No es deixi dominar per la indignació, di-

—Jo soc el senyor Recto...

—Ai, no digui aquestes coses, que tota jo m'esborrono.

lecta amiga — digué a l'"ofesa i altanera i superba senyora de Carvall —. Es un boig, a qui ningú dels presents no ha escoltat.

—Ricard — exclamà a son torn la "Consuelo" Riutort, una noia que feia tronar i ploure pels salons de Barcelona — vostè mereixeria la camisa de força...

—Quina indignitat! — afegí la senyora Ferran —. Vostè ens ha pres per unes qualsevols...

La senyora Valls, la mestressa, la deliciosa i espiritual senyora Valls, s'acostà també a en Ricard.

—Jove — li va dir — després de l'escàndol donat aquí, no crec necessari dir-li que em veig obligada a invitar-lo a què, immediatament, abandoni aquesta casa... Jo mateixa l'acompanyaré fins a la porta...

Quan foren sols, la senyora Valls, en veu molt baixa, pregà a l'"expulsat":

—Demà, a les cinc, l'espero a pendre el te... Un home que té la seva refinada ironia es mereix una explicació per l'acte que els convencionalismes mundans m'han obligat a fer...

I, en dir això, s'acostà a en Ricard i la seva cuixa dreta refregà suaument la del desairat flirtejador de la senyora Marsal, com afalagadora promesa del què havia d'ésser aquell te de l'endemà...

E. Alonso Barbera

LES FEMINISTES

AIXO que els vaig a explicar és rigorosament històric i va passar a una societat, avui desapareguda, del carrer de la Princesa. Era un pis bastant grandet, on tenia el seu local una entitat excursionista que, per a reduir les seves despeses generals, bastant crescudes, rellogava algunes dependències del local a altres societats la poca importància de les quals no els hi permetia tenir un pis per elles soles.

Una d'aquestes entitats era una societat feminista, on, encara que semblava que no, hi havia una colla de sòcies bastant boniques i joventetes.

Un vespre, una noia que ja passava dels vint-i-vuit i portava ulleres, va donar una conferència sobre la història del feminisme a Anglaterra i va acabar la seva peroració amb els següents mots:

—I res més, estimades companyes, sinó refermar els nostres propòsits de què una nova legislació més justa ens doni els mateixos drets que als homes i ens faci intangibles, inviolables...

I una noieta, mecanògrafa per més senyeres, d'un important Banc de la Rambla, en sentir el darrer mot, mirà a una companya i murmurà en veu molt baixa.

—No... Això no...

Tit Hella

Baix... baixet...

Les belles anècdotes

VERSALLESQUES

SUAU com l'eurítmia d'un sospir, ingènua com el doll d'un brollador, la jove infanta Victòria, passejava tots el matins, seguida de madama Campàn, la seva professora, per els deliciosos jardins de palau.

Era una flor més entre les flors. Tan grassona, tan rodoneta, tan candorosa, respirava tota ella una sentor patriarcal, tenia un aire de burgeseta emporuguida, que tothom n'estava encantat.

Madama Campàn, tot sovint ho deia al seu pare, el tortuós Lluís XV:

—Aquesta noia arribarà als vint anys, sense saber res de res!

—Voleu dir, madama?

—No ho dupteu: és un àngel de Déu. Més bona que el pa i més innocent que la rosada!

Madameta Victòria, com volent donar la raó a la preceptora, de cop, es quedava encisada contemplant una flor dels roserals, o bé observant les evolucions d'un peixarró en els "parterres" d'aigua.

Madama Campàn s'hi embadalia llargues estones, i el rei, quietament, com jogant a la Puput, s'hi acostava pas a pas, i, platxeriós, li feia pecigolletes o estampava un sonor petó en aquelles galtones talment com dos préssecs rebotents de tan sucosos.

Després, en caure les dotze, madameta enfilava el camí de les caballerisses, on l'esperava ja, Lebel, l'humil servidor de Sa Altesa.

Madama Campàn, entretant, obria el darrer llibre de l'abat Bernis, el poeta de les flors, i, en el repòs d'un recó del Taronjal, esperava a què madameta donés el quotidià passeig, graciosament sentada en la sella de "Freddy".

Lebel, rígit com una estatua, esperava a Sa Altesa a les portes de la quadra.

"Freddy" renillava freturós de sortir.

La flaire intensa del jardins, marejava...

Ella, sense apressar-se, sense perdre per un moment la cadència mandrosa del seu pas plè de luxurioses lentituds, arribava davant de Lebel, se'l mirava de dalt a baix llarga estona, iniciava un diàleg lent i torturador per el pobre servent que sentia els ulls de la princeseta clavats com dues agulles en el bell mig de la calça satinada i responia amb torpesa, amb engúnia a les preguntes de madameta.

—Has passat bona nit, Lebel?

—Magnífica, Altesa. Gràcies.

—La marquesa, també?

Lebel tornava's roig com les cireres i tartamudejava entontit:

—La marquesa, Altesa, no em fa l'honor de comunicar-me, en llevar-se, si ha passat bé la nit. Madameta, somreia. Lebel, no sabia on girar els ulls.

—Naturalment, en llevar-se, no; ho fa abans, veritat?

Lebel senties, llavors, invadit d'una engúnia indefinida. Li batién els polços. Li trontollaven les cames...

—Llàstima que no hagi enviudat! Faries un bon marquès de Pampadour, creu-me...

Un renill de "Freddy" trencava l'encís de la conversa.

Madameta, cerimoniosa, sense apressar-se, entrava a la quadra, s'apropava al favorit i, alçant displicent fins prop de cintura la florejada falldilla, demanava indolentment, sense immutar-se:

—Vols ensellar-me, Lebel? Cavalcant, saps?, m'agrada més.

Lebel, flexat el genoll, ofería punt d'apoi a madameta, i els seus ulls s'enterbolien enfollits, mentre ella, com una flor mig-partida, cama aquí, cama allà, s'ensellava pausadament, sense amoïnar-s'hi gens, en l'inquiet "Freddy" i ordenava al criat:

—Com sempre, saps?, cap a l'Obelisc, que no trobarem ningú que ens molesti.

Madama Campàn, en reunir-se amb Sa Majestat, insistia encara:

—Cregueu, senyor, que madameta és molt innocent, massa innocent a la seva edat...

LAURA BRUNET

Drets de traducció i reproducció reservats.

—Estic molt contenta: el propietari m'ha apujat el lloguer, i com que el seu soci ve a cobrar un cop cada setmana...

UN FRESC

SI volen trobar un home més fresc que en Lafont, perdran el temps. Val més que cerquin la quadratura del cercle, el moviment continu o bé una cupletista que no sopi tres cops cada nit, si té ocasió de que la convidin. Creguin, és un exemplar únic.

Com a mostra de la seva barra, anem a contar-los-hi aquest cas que és recent:

Diumenge, en Lafont, es passejava tranquil·lament per la Rambla, esperant l'hora d'anar a dinar, quan va sentir que una mà es posava familiarment damunt de la seva esquena. Es va girar i va trobar-se davant d'en Maluquer, antic company seu de col·legi, que fa deu anys que és casat i no té fills.

—Noi! — li va dir en Maluquer —. M'alegro molt de veure't! Precisament tinc una nova molt satisfactòria per donarte...

—Has hereditat?

—Millor! La meua dona està a punt de carmel·lo!

En Lafont es va quedar mirant de fit a fit a en Maluquer i amb un cinisme descomunal, li va fer la següent pregunta:

—I qui és el pare d'aquesta criatura?

“Bueno”. La batalla del Marne, els mítings de Lerroux i l'estrena de “La Reina Inca” foren entreteniments de criatura, comparats amb la que es va armar. En Maluquer esdevingué groc d'in-

dignació. N'hi va dir de totes. El va tractar de porc, d'incident, de desvergonyat... no ho vulguin saber. En Lafont seguia més fresc que el dit de Colom en ple desembre.

—Perdona, noi! — exclamà per fi —. Crec que no tens cap motiu per contestar-me d'aquesta manera. Si t'he preguntat de qui era el nen, ha sigut perquè em pensava que tu ho sabies...

K. Pritxet...

A CADASCU LO SEU

ES un actor còmic que va casar-se amb una triple lleugera — massa! — d'uns quants anys i que, durant les darreres temporades, ha format una companyia que ha tingut bastant èxit a províncies.

L'altre dia, algú, despitat sens dubte per alguna negativa de la triple lleugera, anà a trobar el seu marit i li digué, poc més o menys, el que segueix:

—La seva dona l'enganya amb un baríton...

Calculin la indignació de l'actor còmic! Va fer les seves esbrinacions i, al cap d'una setmana, es presentà a casa del qui li havia donat la fatal nova.

—Vostè — li digué de bones a primeres — és una mala persona, un ximple, un brètol i un pocasolta!

—I ara! A què ve tot això?

—A què ve? A què ve? No faci el pagès! El que vostè ha fet és indigne!

—Què li he fet?

—Pendrem el pèl! Vostè em va dir que la meva dona es feia amb un baríton... i resulta que és un tramoyista! Jo que ja m'havia fet un castell d'il·lusions!...

Kar Leths

LES BONES BEGUDES

EN un dels hotels més aristocràtics de Barcelona, es presentà l'altra nit, demanant una cambra, un matrimoni format per un senyor d'uns cinquanta anys i una senyora que no devia passar dels vint-i-cinc.

Quan van tenir tot l'equipatge — que era força voluminós — a l'habitació, la senyora se'n va anar a pendre el bany, abans de sopar i ell es quedà al saló restaurant llegint el "Ciero".

De prompte, l'home crida el cambrer.

—Porti'm — li diu — una copa de Porto.

El cambrer — home experimentat — observà confidencialment:

—Em permetria recomanar al senyor que no prengués Porto... Contràriament al que creu la gent, el Porto no és el vi dels amants... Vull dir que, en lloc d'estimular a la consumació del sacrifici, deprimeix, més aviat...

—I què m'aconsella, doncs, que prengui?

—Una copeta de sherry.

El senyor reflexionà un moment i, després, com si acabés de fer un descobriment:

—Doncs, miri: serveixi'm una copeta de sherry i portin una de Porto per a la meva senyora, quan baixi de pendre el bany...

Sis Tellet

LA XICOTA CARA

DE resultes d'haver conegut a una noia que li va semblar de lo milloret que corre, en Jaume va tenir d'anar a veure a un d'aquests

metges que s'anuncien tant als mingitons, i sortí que li va encertar la malaltia des de els primers moments, que sinó, el pobre xicot la dinya en poc temps.

Mig any va durar la curació i encara, el primer dia que el xicot va sortir al carrer, estava groc, feia ulleres i havia perdut més de deu kilos.

—Reno! — li vaig dir —. Si que et va ben servir de parroquià, aquella noia! Bon remat de duros et deu haver costat!

—Que si me n'ha costat? — contestà en Jaume —. Set cents cinquanta...

—Caram! Ja són quartos!

I, com si no estés segur del compte, en Jaume va afegir:

—Set cents cinquanta pel cap baix...

Kim Hett

REGENERACIO IMPOSSIBLE

PERO, Lluiset! Per l'amor de Deu, del cel i de tots els sants! — deia el senyor Regordosa al seu fill —. Que no veus que això no pot anar ni amb rodes?

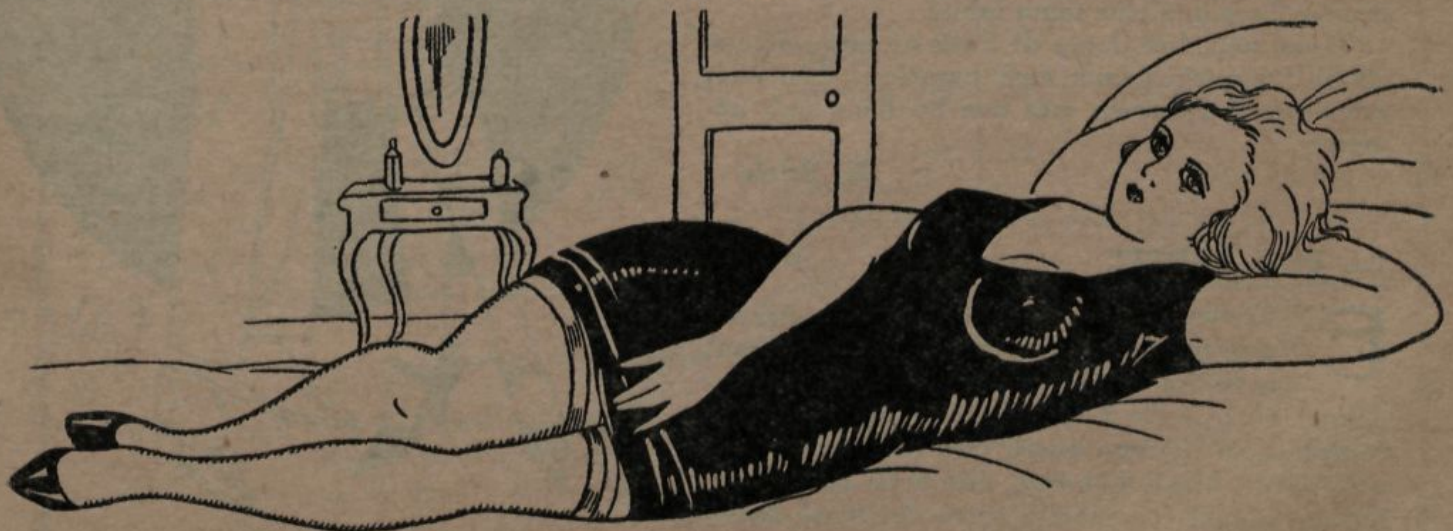
Ja tenia raó, ja, pobre senyor Regordosa! En Lluiset, el seu fill únic, li havia sortit allò que es diu un cap vert. Sempre enredat amb "querides", gastant-se lo seu i lo del seu pare, abandonant els assumptes del negoci de pells d'anguila que tenien, retirant a les tres i a les quatre del matí... Allò era un desfici.

—Que no comprens, fill meu — insistia el senyor Regordosa — que això no és possible? Per què no mires de canviar de vida i deixar de tenir llios amb aquestes donotes?

I el xicot, quina regeneració, per lo vist, era impossible, li va respondre:

—Veuràs, papà... Jo ja ho voldria, abandonar les dones de vida alegre... Però és que he volgut provar d'entendrem amb noies decents i no ho volen...

F. Orrolla

—Diuen que el matrimoni ha d'ésser l'aspiració suprema d'una noia decent. Bé, si, però... i com se fa per ésser noia decent?

—I t'ha demanat relacions?
 —De moment m'ha demanat la mà.
 —Quan?
 —Ahir: al cine.

MATEMÀTIQUES

EN Camps, exportador de taps de suro, va estar una temporada a París, on va guanyar d'allò més quartos. Segons ens va explicar l'altre dia, de retorn del seu viatge, no sols ha fet un excelent negoci, sinó que s'ha divertit d'allò més.

Sembla que les gentils parisenses no van tenir un "no" pel nostre amic, cosa que no ens estranya gens, coneguts els seus antecedents. Perquè en Camps és un noi políglota, i això sempre contribueix, sobre tot a la terra d'en Painlevé, a tenir "cartel"—un "cartel" que no sabriem dir si és de les esquerres o de les dretes—entre les famelles.

—Sí, nois, si—ens deia l'altra tarda al cafè on acostuma a venir després de dinar—. M'hi he divertit una estona llarga!

—Es clar!—li va contestar un de la nostra penya—. Com que tens tanta labia!

—No, no... Les dones de París no estàn perquè els hi demostrin l'amor amb paraules... Són molt pràctiques i s'estimen més que ho facis amb números...

K. Briola

EL BON PARTIT

EN Tomeu, encara que no sigui cap Adonis i que passi dels trenta anys, te bastant "cartel" a la "Bohèmia", on va cada diumenge a la tarda a ballar. Allà agafa pel seu compte a la primera raspa que troba, i volta-la que va de vals! S'hi està fins a la mitja part, hora a la qual acostuma a sortir del local, acompanyat de la seva parella, a la que porta, als primers dies al cine, i els altres a llocs un xic més reservats.

El xicot, que fa molts anys que roda per aquests móns de mones, sembla que està un xic gastadot i que, de tant en tant, fa algun paper ridícol, "a la hora de la verdat", que diuen els castissos. Sort que l'abilla de "parné" i no és gens ranci en qüestió de calderilla.

L'altre dia, dues noies, bastant populars a la sala del carrer de Casanova, i fins a les cambres de certs hotels, parlaven d'en Tomeu.

—Es un xicot — deia una d'elles, — que té molts naps.

—Si són com un que me'n va ensenyar de mostra, — va respondre l'altra, rient, — ja els hi regalo!...

M. And Hanga.

—I d'això en dius un petó de pel·lícula?
 —Sí: totes les artistes que volen anar en cinta, l'aprenen de fer. No falla!

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacrises de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

UNA NOIA VERGONYOSA

V A començar per corista d'opereta, perquè un veí seu, que era mestre de cant, es va empenyar en què tenia bona veu. Els seus pares, que estaven cansats de passar gana, hi van veure un esdevenidor en les condicions artístiques que semblava demostrar la noia, i la van fer debutar al teatre Nou. Si la xicoteta estava bastant fluixa de veu, estava molt forta de carns, i un abonat de la llotja de prosceni, que té quartets i ganes de gastarlos, li va oferir la seva protecció. Des de llavors, tot ha canviat a casa de la nostra heroïna. Han arreglat el pis, comprat mobles nous, instal·lat electricitat i la noia pot lluir pells de mil pessetes i brillants de mil duros. Una excel·lent carrera, com vostès veuen.

La mare, que era dona de principis, encara que les realitats de la vida l'han fet canviar un xic, interrogava l'altre dia la noia:

—Ja deus patir, ja, fent el que fas! — li deia. — No et fa vergonya despullar-te davant del senyor Rafel?

(El senyor Rafel, entre parèntesi, és el protector de la noia).

—Molta, mamà. Però he trobat una manera d'evitar-la. Ara no el deixo entrar mai a la meua cambra fins que estic nua del tot... i, encara, em giro d'esquena perquè no em vegi.

Janot

LA BADORETA

L A Badoreta té divuit anys i pesa setanta quilos. Està ben proveïda, ja els ho direm. Tan grassona i tan lluida com està, sembla així com si la tinguesin preparada per al sacrifici. Manoi, i que n'arriba a ésser de bonica!

—Estàs molt plena, Badoreta! — li vaig dir l'altre dia, picant-li l'ullet. —

—Sí! — contestà la noia. — Tothom m'ho diu, però jo què volen que els digui?, em sembla que encara em queda molt per omplir.

K. Astí's

•••

TOTAL RES

P ER la plaça del Ninot es passejava, cercant, sens dubte on comprar la minestra ben barata, una noia d'uns vint anys, amb dues criatures a la mà, que, per lo exactes de tipus i d'alçària, es veia que eren bessones.

De prompte, una senyora grossa, que quan es bellugava semblava una fragata, la va cridar.

—Carme! Carme!

La xicoteta, en sentir que la cridaven, es va girar de seguida.

—Déu la guard, senyora Fermina! Què tal? Com està?

—Bé, gràcies... I tú?

—Miri, anem fent...

—Ja ho veig que vas fent, ja... De quan ets casada?

—De quan? Ai, ai! De mai! No ho sóc pas, de casada!

La senyora Fermina es va quedar tota estranyada.

—I aquestes criatures, de qui són, doncs?

—Meves! Són bessones!

—I doncs? Què ha estat, això? Una caiguda?

—No, senyora — protestà la Carme. — Una rel·liscaleta, només...

Van Bolla

UN PSICOLEG

UN quart de vuit del vespre. L'hora oportuna per consagrar-se a l'empaitament de modistes, dependentes y mecanògrafes. En Salvà, xicot amic de la grimègia i que no té altra ocupació que divertir-se, surt del Cassino, on acaba de pendre un "Byrr" i se'n va Rambla amunt a veure si hi ha barco a la vista.

Aviat en descobreix un. Millor dit, allò no és un barco. Es una fragata. Una fragata amb una popa descomunal. I que, com tots els barcos, sembla d'aquells que es perden fàcilment per allà on fan aigües...

La xicoteta, que aparenta uns vint-i-cinc anys, sembla tenir pressa o voler fugir de la presència d'en Salvà. Però aquest és un xicot que no es desanima a la primera, i es posa decididament al seu costat.

—Nena bufona—li diu—. Em permet que l'acompanyi?

—Moltes mercès, jove—respón la noia—però és impossible.

—Per què?

—Perquè vaig a cercar al meu marit, que ara sortirà del despatx, i ja comprendrà que no trobaria gens bé...

—Perdoni, maca—insisteix en Salvà—però soc home que conec molt bé el cor femení, i em consta que vostè m'enganya...

—Jo?

—Si, vostè.

—I per què li consta, jove aixerit?

—Perquè si anés a cercar al seu marit no aniria tan de pressa...

Una riallada oberta, oberta del tot, com una magrana, fou l'epíleg d'aquest diàleg de carrer, tan senzill i tan normal en els temps que correm.

Von Bent

LA ANSIOSA

LA Lulú—de nom de pila es deia Sinforosa, però ja comprendrà que una senyora que té instal·lat el despatx a l'acera esquerra de la Rambla, de dotze a quatre del matí, no es pot dir Sinforosa—és el veritable model de dona insaciable. Ella ha volgut conèixer totes les aberracions, totes les extravagàncies de l'amor, i n'ha sortit. En això, cal ésser justos, ha resultat una veritable professora.

L'altre vespre, en un kiosk de la Rambla—cassino de periodistes de darrera hora—, una companya de professió de la Lulú explicava les seves aventures a un jove escriptor que de la seva vida en vol fer una novel·la.

—Si, noi, si!—acabà dient la noia—. En aquest món me n'he vist de tots colors!

I la Lulú, ansiosament:

—Si? De debó? Has estimat mai a un negre?

P. Anxampla

UN QUE HO SABIA TOT

EDUARD va arribar d'allò més preocupat a la Granja Royal, on cada tarda l'esperava la encisadora i culpable Esperança

—Noia—li va dir—em sembla que estem cuits!

—Si?—va contestar, plena d'inquietut, la xicoteta—. Per què?

—El teu marit ho sap tot!

—Com te n'has enterat?

—Ha vingut al despatx a veure'm.

La Esperança devingué groga com una nineta de cera, però no de cera verge, naturalment.

—I què t'ha dit? T'ha desafiat? T'ha dit que ets un mal amic?

—Res d'això. No m'ha parlat ni un mot respecte de tu. Però m'ha demanat un prestec de deu mil pessetes, què, naturalment, no li he pogut negar. I això és lo què m'ha donat la seguretat de què està enterat de tot...

Van Bolla

MISTERI

UNA cupletista de primera part, que canta, o ho fa veure, en un music-hall del Paral·lel, va tenir un petit accident del treball. Res: se li va enganxar l'arroç. Com que és bona noia, en el fons, no va voler recórrer a les potingues de cap vellota, i va esperar tranquilament que vingués aquella horeta que acostuma a arribar nou mesos després del quart d'hora fatal...

Quinze dies més tard, la jove mare es presentava amb el marrec al local on treballa, perquè totes les companyes el veiessin. Era bufó com un cromó anglès, ros, i reia igual que un angelet bufador...

—Què és estrany!—remarcà la florista—. Un cabell negre tan bonic com tu tens i el teu fillet és ros... Què és ros, són pare?

I la noia, tota ingenuïtat, amb aquella ingenuïtat de totes les noies que s'obren de remes automàticament:

—No ho sé... No es va treure el barret...

B. Phanda

Conte premiat del número passat:

ELS BONS HOMES FAN LES BONES OBRES

—Jo al meu marit no l'enganyaré mai. Més m'estimo callar que enganyar-lo.

NO ES EL MATEIX...

SI vostès saben, exactament, el què és l'obrador d'un taller de modistes, es podran fàcilment fer càrrec del xibarrí que es va armar aquell dilluns, entre les noies que feien anar tot el dia l'agulla a can "Modes Minet" quan es va saber que la Carmeta no aniria més a treballar.

Cap d'elles va preguntar la causa, perquè totes la coneixien prou. La Carmeta era una noia d'allò més aturada, i tenia, en canvi, un xicot d'aquells que no s'espanten de res i que fiats en la seva bona sort, sempre tiren endavant sense pensar en les conseqüències. I ve't aquí que la Carmeta, un dia, s'havia començat a trobar malament, li havien vingut mareigs, mals de cap, i, després, s'havia anat inflant poquet a poquet, igual que la granoteta de la falla...

—I què va dir ell quan li va dir la Carmeta el que li passava? — va preguntar una de les noies, comentant el fet.

—Ell? — respongué la que portava la batuta de la xafarderia —. Va contestar que ho sentia en l'ànima...

—Poca vergonya! Dir que ho sentia en l'ànima... i ella, pobreta, que s'ho sentia al cos...

M. Andanga

LA QUE HO CONCILIAVA TOT

LA Lluïsa, aquella tarda, va sortir de la "Bohèmia" tota vermella i un xic confosa. El cas no era per menys. A la mitja part, un xicot moreno, que portava un bigoti recargolat com una mala cosa, una ermilla de fantasia i unes sabates

rosses d'aquelles que semblen fetes de pell de petaca, com va dir una vegada cert ex-regidor, l'havia convidat a pendre un refresc, i un cop sols a la sala de cafè li havia demanat quelcom íntim que ella no podia donar allí mateix. Es clar que, de primer antuvi, la noia no havia cedit, però en acomiadar-se d'ell i quedar citats per al diumenge següent, el seu somris engrescador equivalia quasi a una promesa d'entrega a vuit dies vista...

Quan la Lluïsa ho va explicar a les seves companyes, la Laieta, que encara que raspa de servei era una noia de principis, va exclamar:

—Jo, si un home em demanés semblant cosa l'acomiadaria abans...

Però l'Enriqueta, que era més espavilada i sabia trobar el just mig de totes les coses, va respondre:

—Doncs jo, no. Jo l'acomiadaria després...

Van Tresca

—Digui que si, avui que he pres una "toma" de **EROTYL!**

—Si això és veritat, no tindrè més remei que accedir: no m'agrada fer patir els amics.

Erotyl: és el producte magne per a combatre eficaçment la **IMPOTENCIA** i la **NEURASTENIA**, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

DISSABTE que ve, a la popular sala de ball de la Granvia, "Dancing Palace", es celebrarà un ball castiç, extraordinari, organitzat per l'eixerida i "grimegial" "Penya Nandus".

LA TUIES, d'amagat del seu marit, hi pensa assistir, així com la plana major de la redacció, administració i el mosso que recull les escombraries de la casa, que és un xicot molt com cal i publica versets al "Calendari del Pagès".

Hi hauran xurros, mançanilla i "grimegia" general, amb un floret de xicotetes maques, joves i elegants.

0 0 0

EN Junoy — no el de "La Veu", sinó el jove — ha acabat d'escriure "Las pobres millonarias", opereta a la que ha posat una música que acredita un cop més el seu nom en J. Demon (a) Torretes.

Amb impaciència s'espera que l'estrena tingui lloc, puix es creu serà un gran èxit si la sort ajuda un poc.

0 0 0

A l'Espanyol, l'host d'en Santpere ha estrenat "El front dels marits", que ha estat el segon èxit de la temporada.

I és que la gent hi acudeix amb ganes de disfrutar puix sap que "El front dels marits" és un front que no és gens pla.

0 0 0

AHIR a la nit es va estrenar a Romea la comèdia en tres actes, del nostre bon amic senyor Bertrana "Qui trenca, paga o l'auto del senyor Moixet".

Com que creiem que el que trenca no és quasi mai el que paga, en el número que vé ja en parlarem amb catxassa.

DEMA s'inaugura el "Liceyu". No mala estrena, puix el senyor Fleta es presenta amb l'òpera "Carmen" i no cal dir que el ple de dijous serà un ple d'aquells d'ou de dos rovells i mig.

Puix la veu d'en Fleta admiren les nenes de bona fe, i volen anar per veure si és que tan grossa la té.

0 0 0

L'estrena de "La Mosquetera", al Tívoli, fou un èxit dels grossos. La lletra, del senyor Mantua —molt bon actor i senyor nostre— i la música, del mestre Martínez Valls, van aixecar la concurrència en pes, que va aplaudir fins que no va poder més, i féu sortir a escena els pares de la criatura, que és d'allò més bufona i promet viure molts anys.

Que creixi i es faci grossa nosaltres els desitgem, i que proporcionar pugui als autors forces calers.

0 0 0

AL "Folies Bergere" fan, amb d'allò més èxit, una revista que es diu "Fuego de amor". Com que aquest foc és d'aquells que no crema ni fa mal, la gent s'hi encanta i cada dia fan calderada.

Hi tenen a la Nagrita que és una noia ideal, simpàtica i alegroia i que està molt be de carns.

L'Afarta Pobres

VOLEU CONEIXER A LA LAURA BRUNET?

VOLEU SABER QUI ES I FINS ON ARRIBA AMB LA SEVA MÀGICA PLOMA AQUESTA ESCRITORA AUDAÇ I ENigmÀTICA QUE HA REVOLUCIONAT LA LITERATURA G A L A N T ?

COMPREU LA SEVA DARRERA PRODUCCIÓ

AVENTURAS GALANTES DE PIGAULT LEBRUN

I FRUIÏREU LES DELITOSSES BELLESES DEL LLIBRE MÉS SUBJUGADOR DINTRE DEL GÈNERE

FORMEN LA COL·LECCIÓ COMPLERTA, 8 QUADERNS DE 32 PLANES AMB MAGNÍFIQUES PORTADES I FORMOSSES IL·LUSTRACIONS DE A. MESTRE

Preu del quadern: 30 cts.

CAP HOME..... aimant de l'higiene pot deixar de gastar al pentinar-se i després d'afeitarse

FRICCIÓ FLEST MASATGE

Deixa el cabell suau i brillant i evita la seva caiguda.

Desinfecta i refresca el cutis.

DEMANEU-LOS AL VOSTRE BARBER i en perfumerias.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)

Porta de Santa Madona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat
Ventiladors elèctrics a les dues cases, Habitacions a 5 pessetes

"LA MASCOTA"
PRIMERA Y UNICA CASA
EN GOMAS HIGIÉNICAS
Es LA MEJOR SURTIDA
MATA LADILLAS EN POLVO, Ptas. 0750 Cam
1. SAN RAMÓN, 1.
BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES:

LA NOVELA FRIVOLA

Magnífiques ilustracions fotogràfiques

EL CUPIDO

Carrer de Sant Pau, 110
GOMES HIGIÉNIQUES

Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No val a badar...!
Passau per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany i adquiriu un salvavidas per no anar a fons! Levatges per a després del bany. Cass de curació per a que ensopeluen. Polvos per matar les cabres de gotxa pots;

CABRES!

Si en teniu i voleu que fugin esverades com si velessin el diable, compreu la Loción Ladilla que la trobareu per DOS PESSETES al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

LAURA BRUNET

EL TALISMAN DEL AMOR

L'èxit mes gran de la literatura galant.

TITOLS DELS QUADERNS:

- 1.º Para hacerse amar con locura.
- 2.º Placer y Castidad.
- 3.º Como se debe estar rápidamente.
- 4.º Como se debe estar.
- 5.º Felicidad conyugal.
- 6.º Soledades.
- 7.º Más allá del amor.

Cada quadern és un tema complet, independent dels altres

30 céntimos

Compreu-ne un. Els altres ja vos espavillareu depr ésa per obtenir-los.

SALM (RONYA)

cura en deu minuts amb el SULFURETO CABALLERO
Comte de l'Assalt, 86 i centres
especials. **BARCELONA**

PURGACION S

uretritis y toda clase de flujos de las vias génito urinarias, así el hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

Grajeas Austí

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segaló, Rambla las Flores, 14-Barcelona

UN ALTRE TRIOMF DE LA LAURA BRUNET

Demaneu cada dijous el follet

Aventuras Galantes de La Pompadour

TITOLS PUBLICATS: 1.º El acertijo. — 2.º La Reinecita. — 3.º El imperio de la intriga. — 4.º Camino del ideal. — 5.º El dolor de triunfar. — 6.º La "Coronación". — 7.º Ilusión y realidad. — 8.º El alma muerta. — 9.º Deslealtad. — 10.º El león, vencido. — 11.º S. M. Pompadour I. — 12.º Muy versallesco... — 13.º El rey, en familia.

Cada quadern és un episodi complet

Il·lustracions de MESTRE

Preu: 30 ets.

Surt els dijous

—Quin sust he tingut! Em creia que aquí hi havia un home enterrat!